

Kur'an'ın dış güzelliğine itiraz etmek için batı dört yöntem kullanmıştır.

- 1) Önce diyorlar ki hâşâ Kur'an-ı Kerim'in tarzı çok çirkindir.
- 2) Arapça olmayan kelimeler içermektedir
- 3) "Gereksiz tekrar vardır; mantıksız bir şekilde aynı şeyi tekrar edip duruyor" derler.
- 4) Konularının arasında bir bağlantı ve sıralama yoktur. Emirlerden bahsederken birden bire vaaz vermeye başlar; Savaşları anlatırken birden bire münafıkları azarlamaya başlar.

Birazdan anlatacağım gibi bu itirazların hepsi yersizdir. Gerçek şudur ki dış güzelliği açısından da diğer tüm kitaplardan üstündür ve bu üstünlük on farklı şekilde ispatlanabilir.

Kullanılan dilin fesahati

Kur'an'ın bu üstünlüğü o kadar barizdir ki en büyük düşmanları bile itiraf etmişlerdir. Araplar zaten tamamen pes edip teslim olmuşlardı; en büyük edebiyatçıları, önünde diz çökmüşlerdi. Size bu konuda bir olaydan bahsedeyim;

Arabistan'ın yedi büyük ve meşhur şairinden birisi Lebid adlı bir şairdi. Öncelikle muhaliflerden olup sonradan İslamiyet'i kabul etmişti ama kabul ettikten sonra işi gücü Kur'an-ı Kerimi okumaktı. Şiir söylemeyi de bırakmıştı. Hazreti Ömer bir seferinde Kufa'nın valisine bir yazı yazmış ve yazısında meşhur şairlerden bazı şiirler yazdırmasını talep etmişti. Kufa'nın valisi Mugheyra Bin Şeyba bu iş için Lebid ve Aghlab'ı seçti ve halifenin emrini onlara ilettiler. Aghlab bir kaside yazdı ama Lebid "İslamiyet'i kabul ettiğimden beri artık şiir yazmıyorum" diyerek geri çekildi. Çok mecbur edilince Bakara suresinden birkaç ayet yazdı ve "valla bunlardan başka şiir bilmiyorum" dedi. Mugheyra Lebid'i cezalandırdı ve Aghlab'ı Hazreti Ömerin önünde övdü ama

Hazreti Ömer Lebid'in gerekçesinden o kadar haz aldı ki "bu onun imanının bir göstergesidir ki kelamı son derece güçlü olmasına rağmen ortada Kur'an varken bir şey söylemekten çekinmektedir; Kur'an'dan başka bir şey de yazamamaktadır" dedi.

Hıristiyanlar bu olayı duyunca hemen "İslamiyet'i kabul etmeden önce Kur'an'ı hiç duymamış mıydı?" derler. "Gerçek şudur ki sadece sahte bir alçak gönüllülük gösterip ödüllendirilmek için bunu yapıyordu" derler. Oysaki bu itiraz eğer doğruysa Hıristiyanlığın kendisi de zedelenmektedir. Birçok insan incili okur ama etkilenmez ama sonra başka bir zamanda Hıristiyanlığı kabul eder. Soruyoruz; her hemen kabul etmeyen sahtekâr mıdır? Ödül beklentisi neticesinde mi iman etmiştir? Gerçek şudur ki bu son derece doğal bir şeydir; İnsan belli bir ruh halinde bir şeyi ret eder ama başka bir ruh halinde hakikati görür ve kabul eder. Buna benzer olaylar tüm dinlerin tarihinde yaşanmıştır. Bugün din değiştirip Hindu olanlara "siz yıllardır Hindu dini hakkında biliyordunuz; neden birden bire Hindu olmaya karar verdiniz? Bir gizli çıkarınız mı var?" diyebilir miyiz? Doğrusu bu son derece çürük bir delildir ve ancak kendisi hırslı ve gizli çıkarları olan birisi tarafından öne sürülebilir.

Dünyada birçok güzel kitaplar yazılır; kabul da görürler. Ama önemli olan şudur ki daha basılmadan, olağanüstü kabul göreceğini ve diğer tüm kitaplardan üstün çıkacağını iddia eden kitap var mıdır? Avrupalılar Shakespeare'in kelamının en üstün olduğunu iddia ederler. Allah'ın kudretine bakın; Kur'an hakkında itiraz etmeye başladıklarından beri Shakespeare'in kelamında hata bulan toplulukları oluşmuştur ama bu bizi ilgilendirmez. Kelamının çok üstün olduğunu aynen kabul etsek de önemli olan şudur ki yazmadan kelamının bu kadar kabul göreceğini ve diğer kelimelerden üstün olacağını iddia etmiş miydi? Kesinlikle etmemiştir. Ama Kur'an ilk günden "dünya bunun kelamına karşı koyamayacaktır" demiştir. Bennet adlı bir yazar bir kitabı hakkında "yazmadan önce çok kabul göreceğini sanmıştım ama hem basımevleri kem küm etti hem halk da pek ilgilenmedi" demiştir. Sözün özü insan yazdığı kitabın kabul görüp görmeyeceğini bilemez ama Kur'an ilk günden "bu üstündür; hep de üstün kalacaktır" demiştir.

Unutulmamalıdır ki Arabistan'ın tek bildiği ve ustalaştığı konu dil bilgisiydi; kelimeler bilgisiydi. Kur'an işte böyle bir ülkeye indirildi; onların en çok hâkim olduğu dilde indirildi. Ama kısa sürede öyle bir devrim yarattı ki ustaların tarzını değiştiriverdi. Kelamlarıyla böbürlenener Kur'an'ın tarzını benimsediler; eski kelimeler şekilleri altüst oldu ve herkes bu inanılmaz kitabın tarzına boyun eğdi.

Bazı insanlar "zaten Müslüman olanlardan ne beklenebilirdi ki; onlar zaten Kur'an'ın tarzını benimseyeceklerdi" derler ama soruyorum; neden Tevrat veya İncil veya Vedalara inananlar böyle yapmadı? Onlar bu kitapların İlahi ve semavi olduklarını kabul etmiyorlar mı?